

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовao комисију:

На основу члана 127 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду и члана 128 Закона о високом образовању, Наставно-научно веће на седници одржаној 3. децембра 2104, донело је одлуку да се образује комисија за оцену докторског рада који је Вера Ошмјански, мастер, предала под насловом: *Концепт енглеског језика као lingua franca и његова перцепција у академској заједници у Србији*.

2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области закоју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

1. проф. др Јелена Филиповић, редовна професорка, Универзитет у Београду, Филолошки факултет, Шпански језик, Универзитет у Београду, (од 2010.), менторка,

2. проф. др Јулијана Вучо (од 2010.), редовна професорка, Универзитет у Београду, Филолошки факултет, Италијански језик, чланица комисије,

3. проф. др Татјана Пауновић, редовна професорка, (од 2013) Филозофски факултет Универзитета у Нишу, члан комисије.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
ВЕРА ОШМЈАНСКИ

Дипломирана професорка енглеског језика и књижевности – мастер; англистика

Образовање

1999. године дипломирала је енглески језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду.

2003. године одбранила је мастер рад „William Gibson's narratives as a casebook of post-modern concerns“ на Универзитету у Антверпену, Антверпен, Белгија. Диплома је нострификована на Универзитету у Нишу.

2010. године уписала је докторске студије, одсек: примењена лингвистика на Филолошком факултету у Београду.

Радно искуство

Од 2003. године предаје енглески језик на Универзитету Сингидунум у Београду.
Од 1999-2001. године радила је у више приватних школа језика на курсевима општег и пословног енглеског језика, као и на припреми кандидата за полагање међународно признатих испита из енглеског језика.

1999. године радила је у средњој школи Никола Тесла у Београду.

Од 1999. године бави се превођењем из различитих области, као и књижевним превођењем.

Научни рад и усавршавање

2012. године учествовала је на 22. међународној конференцији *Британске и америчке студије* у организацији Универзитета у западном Темишвару, Департмана за енглески језик, са излагањем на тему „English as a lingua franca: an authentic variety or just a means of global communication“.

Редовно похађа курсеве за усавршавање наставника енглеског језика у Србији.

1. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:

Наука о књижевности, теорија књижевности

III НАСЛОВ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Концепт енглеског језика као lingua franca и његова перцепција у академској заједници у Србији

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторски рад Вере Ошмјански има 275 страна, од чега 160 страна основног текста и 117 страна прилога.

Рад је организован у шест поглавља и садржи библиографију од 128 јединица.

У првом делу рада дат је теоријски оквир истраживања и представљено је раслојавање енглеског језика на варијетете, а потом и сам појам енглеског језика као lingua franca (у даљем тексту ЕЛФ) из лингвистичке, педагошко-дидактичке, социокултурне и социоекономске перспективе. Поред тога, објашњена је условљеност настанка различитих варијетета, самог ЕЛФ-а у корелацији са процесом глобализације, размотрени су различити приступи развоју овог варијетета и понуђени резултати досадашњих истраживања ЕЛФ-а у области прагматике, фонетике и лексико-граматике. Ауторка у уводном делу дефинише и основне окоснице свог истраживања:

1. критичка анализа постојећег концепта енглеског језика као lingua franca како би се одредио његов статус и улога у актуелним комуникативним доменима као дела лингвистичког репертоара великог броја двојезичних/вишејезичних говорника широм Европе и Србије.

2. Социолингвистичко испитивање ставова академске заједнице Србије, конкретно студената и наставника са филолошких и других факултета према ЕЛФ-у, имајући у виду да на глобалном нивоу његови говорници (којима у већини енглески језик није матерњи) имају значајан утицај на развој овог варијетета. Најновија истраживања показују да се баш ти говорници морају узети у обзир када је у питању учење и настава енглеског језика, и то у локалном контексту, те ова докторска дисертација представља један од првих корака у том смеру у нашој академској заједници.

3. Глотодидактички аспект рада подразумева постављање основе за даља истраживања у области учења и наставе ЕЛФ-а код нас, као и за креирање педагогија и методологија за учење енглеског језика прилагођених средини. У ширем смислу, истраживање има за циљ да подстакне даља промишљања и академске дебате у вези са новим смеровима при изради језичких образовних политика, тј. да ли је треба усклађивати са ставовима и потребама локалне академске средине, или пак са тенденцијама и образовним смерницама које препоручује Савет Европе које су већ присутне у великом броју европских земаља. Неопходност овакве студије огледа се у чињеници да су сами говорници ЕЛФ-а главни носиоци промена, те да формулисање нових образовних политика треба базирати, између осталог, и на анализи њихових ставова и потреба који ће обликовати будуће педагошке активности.

У другом делу дисертације се на основу постојеће академске литературе критички анализира концепт постојања варијетета ЕЛФ-а са становишта његовог лингвистичког описа, могуће кодификације, сврхе коју има у интернационалној комуникацији, као и могућности превазилажења укорених, традиционалистичких идеја о енглеском језику.

У трећем и четвртом делу рада представљени су методологија и резултати истраживања којим се испитују ставови студената и наставника из академске заједнице у Србији према ЕЛФ-у. Истраживањем су обухваћени студенти енглеског језика, студенти којима је енглески језик један од предмета на студијама и наставници енглеског језика са више државних и приватних универзитета у Србији. Методолошки поступци примењени при сакупљању података и анализа су квантитативне. Испитивање ставова је извршено путем скала Ликертовог типа (тзв. сумационих скала) на основу две врсте упитника, једног за студенте, другог за наставнике. Бодовањем одговора и корелацијама варијабли и резултата упитника добијени су резултати који рефлектују ставове студената и професора према лингвистичкој и културолошкој димензији ЕЛФ-а.

У петом делу рада дата је анализа резултата истраживања о ставовима припадника академске заједнице према елементима ЕЛФ-а, његовој лингвистичкој и културолошкој димензији.

Последњи део дисертације обједињава закључке обављене критичке анализе и емпиријског истраживања у светлу њиховог значаја за даља проучавања у овој области. Поред тога, овде се разматрају и потенцијалне импликације за језичку образовну политику у Србији, односно потреба за иновацијом у области наставе енглеског језика и језичких образовних политика на академским студијама.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У уводном делу дисертације, ауторка објашњава предмет свог истраживања и разлоге за анализу концепта ЕЛФ-а, варијетета енглеског језика који одступа од стандардне варијанте британског или америчког енглеског језика. ЕЛФ се користи у интернационалном окружењу при чему су главни актери промена у језику сами говорници којима енглески није матерњи језик. Са једне стране, приписује му се функција помоћног, неутралног језика служи као језик комуникације међу говорницима који немају заједнички језик. Са друге стране, он се посматра и као засебан варијетет енглеског језика који има своје особености на нивоу лексике, граматике и прагматике у односу на стандардне варијанте енглеског језика. Ауторка у свом раду испитује поимање ЕЛФ-а у високошколском образовању у Србији путем анализе ставова према овом варијетету у академској средини. Већ у уводном делу, јасно се огледа општи примењено-лингвистички значај овог истраживања: оно пружа допринос опсежним истраживањима ЕЛФ-а широм Европе, те помаже да се употпуни тренутна слика о раслојавању енглеског језика под утицајем активности говорника који га користе као други/страни језик. Коначно, емпиријско истраживање спроведено током израде дисертације нуди обиље података о статусу и функцији овог варијетета у нашој академској средини која је последњих неколико деценија неумитно под директним и не увек позитивним утицајем енглеског као глобалног језика међународне академске комуникације.

У другом поглављу, ауторка се бави анализом разлога за успостављање статуса енглеског као језика глобалне комуникације узимајући у обзир социolingвистичке, политичке, културолошке и глотодидактичке факторе. Исто тако, на веома прегледан и ефектан начин своју читалачку публику води кроз историју термилошких разграничења у овој области: *English as a lingua franca*, *English as a global language*, *English as a world language*, *English as an international language*, *World English*, односно *World Englishes*. Део поглавља посвећен је и прегледу досадашних резултата у области корпусне лингвистике, односно представљене су базе података енглеског као међународног језика (у којима се анализирају и систематично групишу аспекте фонетске, фонолошке, морфолошке, синтаксичке и социolingвистичке и прагматичке компетенције незиворних говорника) који последњих пар деценија привлаче велику пажњу академске јавности управо зато што покушавају да понуде емпиријску аргументацију о специфичностима овог варијетета различитог од енглеског као Л1 у различитим деловима света. Основни методички и социolingвистички постулати ове врсте анализе су да говорници ЕЛФ-а не треба да остваре компетенцију говорника коме је енглески језик матерњи, те да треба прихватити да енглески више не припада ни једној култури, те постоји потреба за поштовање свих контекста у којима се енглески језик учи и предаје (према: МсКау, 2002). Исто тако, ауторка истиче да ученике треба излагати што чешћој интеракцији са говорницима енглеског из различитих делова света; да се оцењивање знања ученика мора вршити на бази процене колико је ученик „комуникативно ефикасан“, а не у којој мери тачно користи граматiku америчког или британског енглеског; да се наставни материјали морају бирати на основу критеријума који укључују говорнике из незападних окружења и њихову културу; да се наставници енглеског додатно образују у области ЕЛФ-а; и да се ради на подизању нивоа свести целокупне заједнице о потреби укључивања ЕЛФ-а у наставне програме и планове (према: Matsuda, 2003). Кроз критичку анализу културолошких и аспеката личног и колективног идентитета у наставку овог поглавља ауторка се бави

преиспитивањем значаја ЕЛФ-а из перспективе језичке екологије, језичког империјализма, и језичких образовних политика.

У трећем и у четвртом поглављу представљају се методологија и резултати емпиријског истраживања. Истраживање је спроведено током прве половине 2014. године. Подаци су прикупљени анализом упитника који су попуњавали студенти и наставници са државних факултета Универзитета у Београду, Нишу и Новом Саду, приватних универзитета Сингидунум, Метрополитан и Синергија, као и факултета Кремс у склопу Универзитета Сингидунум. Узорак истраживања чини 578 чланова српске академске заједнице са државних и приватних универзитета (531 студент и 47 наставника енглеског језика). Притом је са Универзитета у Београду, Нишу и Новом Саду 384 испитаника, са приватног Универзитета Сингидунум 184 испитаника, а упитник су попунили и по један испитаник са приватних универзитета Метрополитан и Синергија, као и 4 испитаника са факултета Кремс у склопу Универзитета Сингидунум. Од тога је 155 испитаника (студената и наставника) са катедри за англистику наведених државних филолошких/филозофских факултета.

Највећи број испитаних студената, 232 испитаника, учи енглески језик у периоду од 9 до 12 година, док само 11 испитаника учи енглески језик мање годину дана. Скоро 94% испитаника, њих 499, учи енглески језик више од 5 година. Највећи број испитаних наставника, њих 14 (29.8 %) предаје енглески језик више од 12 година, 21.3% испитаника предаје између 9 и 12 година, док само 2 испитаника имају радно искуство мање од годину дана. Коришћене методе сакупљања података и анализа су квантитативне. Предмет истраживања су ставови испитаника према лингвистичкој и културолошкој димензији ЕЛФ-а. Испитивање ставова је извршено путем скала Ликертовог типа (тзв. сумационих скала) на основу две врсте упитника, једног за студенте, другог за наставнике. Упитници се састоје из два дела која чине питања различите природе - отвореног и затвореног типа, и питања формулисаних у форми Ликертове скале.

Пето поглавље, уједно и кључно поглавље ове дисертације, представља анализу резултата добијених статистичким истраживањем. Имајући у виду улогу коју енглески језик има као незаобилазно средство комуникације у свим животним сферама, испитаници су се за потребе овог истраживања изјашњавали о приоритетним разлозима за учење енглеског језика данас. Притом су студенти од понуђених разлога бирали оне због којих они лично уче енглески језик, а наставници оне због којих сматрају да је потребно учити енглески језик. Интересантно је да студенти и наставници уочавају исте приоритетне разлоге за учење енглеског језика (ширење општих знања, комуникација са особама из других култура и проналажење посла), што имплицира да циљеви и исходи њихових часова јесу усклађени са анализама потреба студената.

Резултати истраживања такође показују да је велика већина испитаника у потпуности свесна значаја глобалне употребе енглеског језика и његове улоге као незаобилазног средства интернационалне комуникације, те са са овом тврдљом слаже њих 70.2%. У анализама које се баве разлозима због којих је енглески језик постао доминантно средство интернационалне комуникације често се среће тумачење да је то заправо последица политичког и економског утицаја Велике Британије и Сједињених Америчких Држава. Испитаници обухваћени овим истраживањем су се изјашњавали и о овој тврдњи, а резултати показују да је већина испитаника опредељена по овом ставу. Наиме, скоро 50%

испитаника се у потпуности слаже са тврдњом, док се донекле слаже 31% испитаника. Укупно, 81% испитаника у мањој или већој мери заступа овај став, док га незнатан проценат одбацује (само 1.2% испитаника). Анализа показује да око 20% испитаника нема дефинисан став према овом питању, што значи да не тако низак проценат (укупно 27.2%) размишља и о другим, једнако важним разлозима и не посматра ширење енглеског језика искључиво из угла политичких и економских интереса великих сила. Перцепција данашње раширене употребе енглеског језика и потреба да се одступи од стандардних варијанти британског/северноамеричког је уско повезана са свешћу о томе да данашњи говорници којима енглески језик није матерњи углавном долазе у контакт са говорницима из неаглофоних земаља. Истраживања на глобалном нивоу су то показала, али резултати овог истраживања показују да највећи број испитаника у Србији нема јасан став према овом питању (36.3%). Релевантан податак у овом случају је да се већи број испитаника (33.2%) донекле слаже са тврдњом у односу на оне који се донекле не слажу (7.8%). Најмањи је проценат оних који у потпуности одбацују дату тврдњу (7.8%), док се у потпуности слаже 14.4% испитаника. У уској вези са овим питањем је и став према познатом Видоусоновом питању о „поседовању“ енглеског језика. Наиме, у теорији се услед савремених дешавања везаних за глобалну употребу језика полако одустаје од тезе да енглески језик још увек припада својим изворним говорницима (нпр. Британцима, Американцима, Аустралијанцима...), већ свима који се њиме служе. Анализа ставова према овом питању је показала да испитаници у Србији углавном сматрају да енглески језик данас више не припада изворним говорницима (нпр. Британцима, Американцима, Аустралијанцима...), већ свима који се њиме служе. Укупан проценат испитаника који се са тврдњом слаже је 62.1%, док јасан став не изражава око 26% испитаника. Упоредивањем ставова наставника и студената са филолошких факултета (са катедри за англистику) са ставовима испитаника са других факултета уочено је да филолози имају конзервативнији став по овом питању, тј. да се они процентуално у мањој мери слажу са тврдњом од осталих. Ово упућује на закључак да је за оне испитанике који се енглеским језиком стручно баве теже да превазиђу своја уверења о „поседовању“ енглеског језика. Наиме, ови испитаници много више повезују енглески језик са његовим изворним говорницима, што имплицира и инсистирање на стандардним варијететима којима говоре изворни говорници. На тај начин отежавају прихватање чињенице да се енглески језик у служби интернационалне комуникације одвојио од својих изворних говорника и одлажу афирмацију варијетета и самог ЕЛФ-а у стручној јавности.

Лингвистичка димензија ЕЛФ-а је испитивана кроз ставове према следећим аспектима језичке структуре: изговор, лексичке и граматичке промене, доследност у учењу/предавању стандардног варијетета енглеског језика, обавештеност о постојању других варијетета, настава/учење варијетета, предности и мане изворних/неизворних говорника као предавача енглеског језика и међусобни утицај енглеског и српског језика у контексту језичке промене. Упоредивањем ставова према лингвистичким аспектима ЕЛФ-а две групе испитаника, оних који путују у неанглофоне земље и оних који немају ту прилику, показало се да се испитаници који посећују иностранство више залажу за доследну употребу британског/америчког енглеског од друге групе испитаника. Уочено је да мобилност и могућност контакта са странцима различитог порекла, у овом случају претежно са неизворним говорницима, не утиче на промену става да доследно поштовање стандарда изворних говорника не игра пресудну улогу за успешност комуникације, те да је самим тим излишно. Са друге стране, изложеност комуникацији са неизворним

говорницима може да укаже на заједничке потешкоће на које говорници наилазе и укаже на потребу за интернационалним средством комуникације које неће инсистирати на одређеним језичким правилима или конструкцијама својственим стандардима варијетета изворних говорника. Код чланова академске заједнице Србије обухваћених овим истраживањима до таквих увида се ипак није дошло, што иде у прилог хипотезама на којима се заснива истраживање у овој докторској дисертацији.

У раду се представљају и резултати ставова према језичким контактима, односно потенцијалног и/или реалног утицаја ЕЛФ-а на српски језик. Прво се испитује валидност тврдње да је енглески којим испитаници говоре под утицајем српског језика, односно да долази до негативног трансфера из Л1 у Л2. Резултати истраживања су показали да се испитаници, укључујући наставнике енглеског језика и студенте, већим делом не слажу са овом тврдњом. Највећи проценат испитаника се у потпуности не слаже, њих 35.6%, док се 23.2% донекле не слаже, што заједно чини скоро 60% испитаника који не заступају став да је енглески језик којим говоре под утицајем српског језика. У потпуности се слаже само 8% испитаника, док се у односу на њих нешто већи проценат, 13.8% испитаника слаже донекле. 19.4% испитаника нема јасан став и они су у мањини у односу на друге.

Ауторка истиче да је њено истраживање статистички потврдило валидност четири улазне хипотезе:

- да испитаници имају идеју о потреби да се ЕЛФ сматра аутентичним варијететом, али да ЕЛФ још увек не може да превагне над концептом енглеског језика изворних говорника као доминантног модела вреднованог у интернационалној комуникацији;
- да под утицајем традиционалних идеја о енглеском језику и улози његових матерњих говорника у његовом развоју наша академска заједница нема довољно развијену свест да су и говорници којима то није матерњи језик у могућности да активно учествују у језичким променама и креирању нових улога ЕЛФ-а;
- да чланови наше академске заједнице имају конкретне предрасуде по питању концепта изворних и неизворних варијетета енглеског језика, што отежава афирмацију ЕЛФ-а у нашој средини и његово укључивање у језичку образовну политику;
- да постоје позитивна предубеђења чланова српске академске заједнице према изворним говорницима енглеског језика у погледу њихове језичке компетенције, што доприноси осећају инфериорности по том питању.

Значајно је напоменути да је истраживање показало да две варијабле имају посебно значајну улогу у одређивању ставова испитаника: 1) катедра на којој студирају/раде, и 2) боравак у иностранству.

Општи је закључак да студенти и наставници са филолошких/филозофских факултета, тј. са катедара за англистику, негују традиционалнији, у одређеној мери ригиднији приступ према поштовању стандардне варијанте енглеског језика од њихових колега. Резултати истраживања упућују на закључак да је за њих концепт енглеског језика изворних говорника и даље неприкосновени модел и објекат наставе и учења, те се уочава већи отпор према ЕЛФ-у. Имајући у виду да англисти имају значајну улогу у креирању општег

става шире стручне заједнице по овом питању, њихово опредељење не иде у прилог развоју концепта ЕЛФ-а у нашој средини.

С друге стране, боравак у иностранству на ставове испитаника делује двојако. У одређеним случајевима могућност путовања и упознавања других култура повољно делује на либерализацију става према концепту варијетета. Посебно се истиче разлика у ставовима везаним за културолошку димензију ЕЛФ-а и питања припадности енглеског језика свим његовим говорницима. Међутим, значајно је напоменути да у самој пракси, тј. при реализацији идеја за које се у теорији залажу, мобилност и изложеност језику само учвршћује пуристички став испитаника (на пример у случају доследног поштовања стандарда или прихватања промена у енглеском језику). Ауторка закључује да се усвојени концепти по питању стандардне варијанте изворних говорника тешко превазилазе, али да могућност чешћих путовања и контаката са странцима може представљати важан фактор у преиспитивању дубоко укорених идеја.

Намеће се закључак да до потенцијалне промене ставова чланова српске академске заједнице може доћи само постепеним и систематским радом, имајући у виду да савремени токови у лингвистици упућују на неопходност либералнијег приступа концепту варијетета и прихватању ЕЛФ-а као практичног средства међународне комуникације. Резултати овог истраживања указују на то да код наше уже струче јавности (студената и наставника са филолошких факултета) не постоји довољно развијена свест да се направи заокрет у овом смеру, нити да себе доживљају као носиоце промена у том погледу. На основу резултата истраживања намеће се јасан закључак да постоји потреба за системским заокретом, те да иницијатива за ревидирање актуелних ставова може доћи из два извора. Наиме, може потећи од локалних чинилаца, такозваног захтева тржишта, тј. оних који енглески језик користе у практичне сврхе јер им олакшава комуникацију са иностранством. С друге стране, кључну улогу може имати фактор неопходности усклађивања са тенденцијама и образовним смерницама које препоручује Савет Европе и које су већ присутне у великом броју европских земаља.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Значај овог истраживања огледа у се систематичној и инструменталној анализи ставова чланова српске академске заједнице према савременом лингвистичком концепту варијетета енглеског као језика глобалне академске комуникације, односно енглеском као *lingua franca* (ЕЛФ). У том погледу он представља почетак и основу за даља истраживања у области ЕЛФ-а код нас и у ужем и ширем смислу. У ужем смислу, даља истраживања могу ићи у правцу формирања корпуса типичних одступања од стандардних варијетета која би представљала обележја ЕЛФ-а овог поднебља, истраживања у области интеркултуралне прагматике при сусретима изворних говорника српског језика са странцима, креирање педагогија прилагођених средини и методологија за учење енглеског језика. У ширем смислу, истраживање може да утиче на даља промишљања и одлуке стручне јавности о правцима у којима треба да се креће наша језичка образовна политика.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Кандидаткиња Вера Ошмјански је у свом докторском раду обрадила је значајну тему која до сада није била истраживана у области примењене лингвистике и социолингвистике у српској академској средини. Резултати докторског рада на тему *Концепт енглеског језика*

као *lingua franca* и његова перцепција у академској заједници у Србији потврђују релевантност потребе за формирањем нових академских и дидактичких ставова према енглеском језику и имплицирају и промене у наставној пракси и језичким образовним политикама. Из перспективе резултата овог истраживања закључује се да чланови српске академске заједнице за сада не препознају потребу да се у нашој средини варијетет ЕЛФ позиционира као равноправни варијетет у односу на стандардни британски/амерички енглески и на тај начин допринесе језичкој разноврсности. Будућност и афирмација овог варијетета у нашој средини ће умногоме зависити од спремности стручне јавности да превазиђе дубоко укоренење традиционалне идеје о енглеском језику изворних говорника, што услед глобалних дешавања и у контексту савремених лингвистичких тенденција делује сасвим извесно. Стога, надамо се да ће ово истраживање дати свој допринос обимним истраживањима у области ЕЛФ-а на националном, регионалном и интернационалном плану у погледу комплетирања слике о раслојавању енглеског језика под утицајем глобализације и препознавањем и вредновањем лингвистичких, социокултурних и прагматичких компетенција неизворних говорника енглеског језика.

IX ПРЕДЛОГ:

Похваљујући истрајан и прилежан рад кандидаткиње који је довео до резултата који ће бити релевантна литература у даљем истраживању социолингвистичких и примењенолингвистичких аспеката феномена енглеског језика као *lingua franca*, предлажемо Већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да рукопис под насловом *Концепт енглеског језика као lingua franca и његова перцепција у академској заједници у Србији* прихвати као докторски рад који испуњава све услове предвиђене законом, а кандидаткињу Веру Ошмјански позове на усмену одбрану.

У Београду, 8. јануара, 2015.

КОМИСИЈА:

проф. др Јелена Филиповић, редовна професорка, Универзитет у Београду,
Филолошки факултет

проф. др Јулијана Вучо, редовна професорка, Универзитет у Београду,
Филолошки факултет

проф. др Татјана Пауновић, редовна професорка, Универзитет у Нишу,
Филозофски факултет